ΚΡΙΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

κούς» αναστεναγμούς, τα ριτευούτα και τα ρουμπάτα. Από τα πρώτα ήδη μέτρα της Αγγλικής Σουίτας, ό,τι κυρίως κέντρισε την προσοχή μας ήταν η δυναμική της εκτέλεσης και η τελειότητα της αντιστικτικής τεχνικής. Με εντυπωσιάζουσα ηχητική στιλπνότητα, χωρίς καμιά παραχώρηση

Του ΦΟΙΒΟΥ

ΑΝΩΓΕΙΑΝΑΚΗ

σε επιφανειακούς συναισθηματισμούς μας χάρισε έναν εαυνανεωμένο Μπαχ, έναν Μπαχ υψηλόφρονα υγιή.

Σ' ένα άλλο κλίμα, με διαφορετικό ήχο, απαχρώσεις και μεγάλες αντιθέσεις δυναμικής έστησε την μπετοβενική «110», χωρίς χάσματα και εκφραστικές αμηχανίες που συναντάμε, όχι σπάνια, ακόμα και σε φημισμένους εκπροσώπους του πιανιστικού πάνθεου.

Αν κάπου μας βρίσκει αντίθετους η κ. Ερμουχίδου είναι η υπερβολική «δυναμικότητα» με την οποία άρχισε και τα δυο έργα. Αυτό, μαζί με μια κάποια επιτάχυνση στην αγωγή (τέμπο), αλλοίωσε — ευτυχώς ελαχιστες μόνο στιγμές — τη καθαρότητα στην άρθρωση των φθόγγων.

Η εκτέλεση της Σουίτας του Μπάρτοκ, αρ. 14, ήταν ένα μάθημα ερμηνείας σύγχρονης μουσικής. Στις «Παραλλαγές» όμως του Μέντελσον, έργο 54, είναι αλήθεια ότι περιμέναμε περισσότερη ηχητική ακρότητα (12.4.54).

Το «Ρέκβιεμ» του Μότσαρτ

ΕΠΑΙΝΟΙ και μόνον αξίζουν στο Γιάννη Ιωαννίδη για την πρωτοβουλία του να επαναλειτουργήσει η «Χορωδία Αθηνών». Το κενό που είχε αφήσει μετά την αποδραστηριοποίησή της είχε πολλές αρνητικές επιπτώσεις στη μουσική ζωή της Αθήνας, στο χώρο της χορωδιακής μουσικής με ορχήστρα.

Η επαναλειτουργία της ελπίζουμε — και το ευχόμαστε από καρδιάς — α προωθήσει ακόμα περισσότερο τη συμβολή της στη μουσική μας ζωή.

Η πρώτη της εμφάνιση με το «Ρέκβιεμ» του Μότσαρτ επιβεβαίωσε τις δυνατότητές της. Παράλληλα όμως και την ανάγκη να επανεκτιμήσει — με σημερινά πλέον μέτρα και κριτήρια — ορισμένους πλευρές της δουλειάς της.

Η εκτέλεση, με τονική ακρίβεια, γενικά, μόνον ως ευγενική προσπάθεια μπορεί να θεωρηθεί. Η Ορχήστρα, σε χαλαρό συντονισμό (ρυθμικό και ηχητικό) με τη φωνητική πλευρά, πίεζε επικίνδυνα τη χορωδία. Όχι μόνο φράσεις, αλλά ολόκληρες σελίδες του χορωδιακού μέλους εξαφανίστηκαν κάτω από την επίμονη ηχητική πίεση της Ορχήστρας. Και η Χορωδία, ιδιαίτερα στα αντιστικτικά μέρη ήταν δύσκαμπτη και χωρίς πλαστικότητα και νεύρο. Τέλος, η δυναμική και, γενικότερα, το ύφος περιορίστηκε σε απλά φόρτε - πιάνο και αργά ή γρήγορα τέμπι. Για τους σαλίστες δεν μπορεί δυστυχώς να γίνει κανένας λόγος (φωνή, τεχνική, ύφος — Μότσαρτ και ορατόριου — και σύμπνοια εκφραστική). Εξαιρούμε φυσικά τη σοπράνο Σόνια Θεοδωρίδου: ωραία φωνή και μουσικό τραγούδι, που θα κέρδιζε πολύ με κατάλληλη διδασκαλία. Την Κρατική Ορχήστρα και τη Χορωδία Αθηνών διηύθυνε ο Γιάννης Ιωαννίδης («Πάλλας» 16.4.84).